

ת"פ 21008/10/20 - מדינת ישראל נגד גבריאל עמיחי דרור, נתן קלר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 21008-10-20 מדינת ישראל נ' דרור ואח'
תיק חיצוני: 179832/2020

בפני	כבוד השופט ארנון איתן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. גבריאל עמיחי דרור 2. נתן קלר

החלטה

בפני בקשת ב"כ נאשם 1 למחיקת כתב האישום ולחילופין מחיקת סעיף הגניבה בנסיבות מיוחדות בשל הטענה, כי עובדות כתב האישום אינן מגלות את הוראות החיקוק שיוחסה לנאשם - סעיף 384א(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1973 (להלן: "**חוק העונשין**").

אומר כבר עתה, כי החלטתי לדחות את הבקשה.

1. בחלקו הכללי של כתב האישום צוין, כי במועדים הרלוונטיים, פיקוד העורף ומשטרת ישראל הקימו במשותף מתחם בידוד (להלן: "**המתחם**") במצוקי דרגות לטובת נערים צעירים אשר סירבו להגיע לבידוד בבתי המלון הפרוסים (להלן "**חבי בידוד**"). במסגרת הקמת מתחם הבידוד זה"ל, חטמ"ר הבקעה הקים מתחם הכולל שני אוהלים ענקיים, מטבח, שירותים כימיים וגנרטור. כמו כן פיקוד העורף סיפק לחבי הבידוד סיגריות, שמפו, מזון ואת כל הציוד הנדרש לצורך שמירה על הכללים וההנחיות.

2. עובר ליום האירוע ליום 16.4.2020 במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, הנאשם 1 פנה למר שלמה מלטי וביקש לעשות שימוש ברכבו טנדר מסוג 'איסוזו' ל"ז 18-093-19 (להלן: "**הטנדר**"). ביום 16.4.2020 בשעות הבוקר, הגיעו הנאשמים למתחם הבידוד והחלו לפרק את הציוד הצבאי שנמצא בו, כמפורט להלן (להלן: "**הציוד**):

- 2 אוהלים 12X6 - אוהל וציוד נלווה (מק"ט 4200000006) בסך 20,928 ש"ח.
- 3 שקי שינה (מק"ט 426619563) בסך 978 ש"ח.
- 4 מכלי דלק (מק"ט 460204666) בסך 296 ש"ח.
- 4 מכלי מים (מק"ט 42705206) בסך 276 ש"ח.
- מזרן (מק"ט 42668702) בסך 78 ש"ח.
- 9 חבילות נייר טואלט בסך 81 ש"ח.

עמוד 1

- פלטות שבת בסך 80 ש"ח.
- 6 חבילות עוף קפוא בסך 120 ש"ח.
- מעיל בסך 139 ש"ח.

סך כל הציוד 22,837 ש"ח.

לאחר שפירקו את הציוד העמיסו הנאשמים את הציוד על הטנדר ועזבו את המקום. בסמוך לצומת הלידו בכביש 90 נתפסו הנאשמים על ידי השוטרים.

3. בדיון מיום 3.6.2021 טען ב"כ נאשם 1, כי העובדות המפורטות בכתב האישום אינן מגלות את העבירה שיוחסה לנאשם, וזאת מאחר וסעיף 384א לחוק העונשין מתייחס לגניבת דבר המשמש לבטיחות.

4. הסנגור הפנה בעניין זה לדיון שהתקיים בוועדת חוק ומשפט של הכנסת מיום 8.9.2009, שם נדון תיקון הסעיף, כאשר נציגת תביעות מהמטה הארצי במשטרה ציינה את הדברים הבאים:

ס"ק 2 (בהצעת החוק) "הדגש בסיפא של הסעיף הזה, שמטרתם להבטחת בטיחות הציבור, שאתה למשל גונב מסילת רכבת או שיש תעלות ניקוז, וברגע שגונבים את הברזלים אתה יכול לפגוע בזמן נהיגה וזאת הכוונה".

לדעת הסנגור, המדובר בסוגי גניבה שעצם המעשה יוצר מפגע בטיחותי, כך עולה אף מהקשר הסעיף, ושאינו מתקיים בענייננו. על כן ביקש למחוק את כתב האישום ולחילופין להורות על מחיקת הסעיף המייחס לנאשמים גניבה בנסיבות מיוחדות.

5. בתגובתה לכך ציינה המאשימה, כי אין להסתפק בציטוט אחד שהובא מהוועדה, וכי יש לקרוא את כלל הדברים שהוצגו במהלך אותו דיון. בהקשר זה נטען, כי אין לפרש את אותם דברים אליהם הפנה הסנגור כצמצום פרשנות החוק, אלא שניתנה דוגמה אחת, בבחינת רשימת אפשרויות שאינה ממצה, ומכל מקום יש לפעול בהתאם ללשון החוק.

6. לדעת המאשימה, גניבת ציוד צבאי שהוקם כמתחם בידוד לאנשים שהיו במגע עם חולה קורונה בתקופת החירום, מהווה גניבת דבר שמטרתו להבטיח את בטיחות הציבור ומניעת הפצת המחלה. כך בהתאם לעובדות שצוינו בכתב האישום- הנאשמים הגיעו למתחם הבידוד ופירקו את הציוד הצבאי, שנועד לשם כך.

7. על הצורך ההכרחי בהקמת מתחמי בידוד בתקופת ימי הקורונה למען הבטחת בטיחות הציבור, הפנתה המאשימה לדברי הנשיאה כבוד השופטת א. חיות בבג"ץ 2109/20 **בן מאיר נ' ראש הממשלה**. בבסיס דברים אלו נטען, כי במעשיהם של הנאשמים, אשר פרקו ונטלו ציוד צבאי, ישנה פגיעה ממשית בציוד שנועד להבטיח את שלום הציבור מפני הפצת נגיף הקורונה בארץ. בנוסף, על פי עובדות כתב האישום, הנאשמים גנבו דבר המהווה "מתקן תשתית" - חלופה המופיעה אף היא בסעיף 384א(א)(1), בכך שגנבו אוהלים, מכלי דלק, מכלי מים ועוד.

8. נוכח טעמים אלו, ביקשה המאשימה לקבוע כי כתב האישום מגלם את יסודות עבירת הגניבה לפי סעיף 384א(א) לחוק העונשין, ובהתאם לדחות את הבקשה.

דיון ומסקנות:

9. השאלה הטעונה הכרעה היא, האם הפריטים הגנובים נכללים בהגדרה "**מתקני תשתית**" או "**דבר שמטרתו הבטחת בטיחות הציבור**" כפי שמופיע בסעיף חוק העבירה בה הואשמו הנאשמים בעובדות כתב האישום. לטעמי התשובה לכך הינה חיובית.

10.

זהה לשונו של סעיף 384א. (א) לחוק העונשין:

"הגונב דבר כמפורט להלן, דינו - מאסר ארבע שנים:

(1) דבר המשמש חלק מקווי תשתיות, מתקני תשתיות או חיבור אליהם, או דבר שמטרתו הבטחת בטיחות הציבור;"

11. ראשית, מקריאת כתב האישום ניתן ללמוד כי אין המדובר בעבירת רכוש "קלאסית" אלא עבירה מסוג אחר, שנעשתה בנסיבות מיוחדות, כך שראוי היה להתייחס מלכתחילה באופן שונה, ומטעם זה יוחסה לנאשמים עבירה זו, שבנסיבותיה היא חמורה יותר, מהחלופה הרגילה, שכן המעשה כלל גניבת רכוש ציבורי מהמקום. הציוד הינו ציוד צבאי שנועד בדיוק לשם כך- הבטחת ביטחונו של הציבור. ואדגיש, אף נלך בדרך אותה מציע הסנגור, הרי שהוצאת הציוד, בדומה לדוגמה שניתנה בוועדה ואליה הפנה הסנגור, מובילה באותו אופן לפגיעה אליה מתייחסת הוראת החוק.

12. במסגרת ת"פ 60622-03-18 **מדינת ישראל נ' קאמל הואשלה** (נבו 27.07.2020) צוין:

"... מעשים של פגיעה בתשתיות גורמים נזק עצום הן לציבור כולו והן לגופים המציבים ומתפעלים את מתקני התשתית. הנזק שנגרם לגופים אלה, שלרוב הינם גופים ציבוריים או חברות ציבוריות גדולות, מגולגל, גם הוא, בסופו של דבר, לפתחו של הציבור. כנגד הנזק הגדול, הסיכוי להיתפס בביצוע עבירות מסוג זה הוא קטן מאוד שכן, אין אפשרות מעשית להציב שמירה על כל מתקן תשתית הפרוש ברחבי הארץ. מה גם, שפעמים רבות המדובר במתקנים המוצבים באזורים מרוחקים ולא מיושבים. בתי המשפט, חזרו ופסקו במספר פסקי דין כי יש לנקוט בענישה מחמירה ומשמעותית בעבירות מסוג זה של השחת תשתיות חיוניות (ראו והשוו, עפ"ג 8891-11-13, **דיאב אבו עיסא נ' מדינת ישראל** (29.01.2014); עפ"ג 4687-05-15 **וליד גמאעין נ' מדינת ישראל** (09.09.2015)). הדברים אף מקבלים משנה תוקף כאשר לא בכדי מצא המחוקק לקבוע בצידה של עבירת גניבת תשתית עונש מרבי חמור יותר מאשר זה הקבוע בצדה של עבירת גניבה 'רגילה', בדמות 4 שנות מאסר."

13. שנית, הנאשמים פרקו ציוד צבאי שנועד לשמש עבור חולים במתחם בידוד לחולי קורונה. הציוד כלל: אוהלים, מכלי דלק, מכלי מים ועוד, כך שגם בהיבט זה, ניתן היה לטעמי לסווגו כחלק מציוד הנמנה על קבוצת העבירות המתייחסת ל"גניבת תשתיות", אף אם המדובר בציוד שניתן להעבירו ממקום למקום, בניגוד למקרקעין וכל המחובר אליו (בדומה לאותה דוגמה אליה הפנה הסנגור בטיעוניו).

14. נוכח טעמים אלו, בדין יוחסה לנאשמים העבירה שבכתב האישום, ולפיכך הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ד תמוז תשפ"ג, 13 יולי 2023, בהעדר הצדדים.